

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., v právní věci žalobce **Mgr. J. K.**, bytem X, zast. Mgr. Martinem Lorencem, advokátem se sídlem Krapkova 452/38, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. KUOK 103333/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 29. 7. 2015, č. j. SMOL/165728/2015/OARMV/PNL/Sme. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán

vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil porušením § 5 odst. 1 písm. f), a to tím, že se dne 30. 12. 2014 kolem 3.05 h v Olomouci na ulici Kafkova jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. V. P., RZ X, odmítl podrobit vyšetření (dechové zkoušce a lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu) ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Za tento přestupek byly žalobci uloženy pokuta ve výši 28.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a náhrada nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Žalobce **v žalobě** namítal, že správní orgán I. stupně porušil právo žalobce na projednání věci v jeho přítomnosti, když zejména neakceptoval důvodnou omluvu žalobce ze dne 20. 4. 2015. O tom, že správní orgán I. stupně vyhodnotil omluvu jako nedostatečnou, se žalobce dozvěděl až z upozornění správního orgánu I. stupně na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce proto doložil upřesňující zprávu lékaře, podle které byl žalobci naordinován klidový režim na lůžku s nemožností účasti na jakýchkoliv úředních jednáních. Šlo o první omluvu žalobce, a to z jediného jednání. V rámci odvolání žalobce předložil pro doplnění potvrzení lékaře o zdravotní indispozici v období ode dne 20. 4. 2015 do dne 27. 4. 2015. Podle žalobce šlo při odmítnutí omluvy o přepjatý formalismus a popření smyslu a účelu příslušných zákonných ustanovení. Omluva byla bezodkladná, odůvodněná a doložená v rámci objektivních možností žalobce. Správní orgán měl vyrozumět žalobce o tom, že omluvu neakceptoval. Vadu ve svém postupu správní orgán nezhojil ani vyrozuměním o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Svým postupem správní orgány porušily § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“).

[3] Ve druhé žalobní námitce žalobce namítal chybně zjištěný skutkový stav. Žalobce vozidlo neřídil. V tomto bodě žalobce odkázal na odvolání a citoval z něj. Žalobce popsal svou verzi skutkového stavu (jízdu vozidlem se švagrem a kontrolu hlídkou Policie ČR). Žalobce zejména namítal, že neměl oblečenou křiklavě zelenou bundu, ani takovou nemá. Vozidlo řídil švagr žalobce, který se policistům snažil anglicky sdělit tuto skutečnost.

[4] Třetí žalobní námitkou žalobce brojil proti tomu, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy, zejména výslech policisty P. a svědka D. d. M.. Tím byl porušen § 3 správního řádu a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. K důkazu žalobce navrhl správní spis.

[5] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že námitky jsou totožné s námitkami v odvolání. S těmito námitkami se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně a v dostatečném rozsahu vypořádal a na závěrech tam vyslovených nadále setrval.

[6] Při jednání navrhl žalobce k důkazu výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 15. 6. 2017 k osvědčení toho, že žalobce v posledních letech nespáchal žádný jiný přestupek a že za přezkoumávaný přestupek mu byly odečteny body.

[7] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 11. 2015, s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[8] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil z úředního záznamu Policie ČR ze dne 30. 12. 2014, že se žalobce odmítl podrobit dechové zkoušce.

[9] Soud zjistil z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 30. 12. 2014 (vystaveném lékařem MUDr. Z. N.), že žalobce se odmítl podrobit odběru krve.

[10] Žalobce převzal u České pošty dne 7. 4. 2015 osobně předvolání na jednání u správního orgánu I. stupně, nařízené na den 24. 4. 2015.

[11] Dne 21. 4. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva z jednání ze zdravotních důvodů. K omluvě byl přiložen záznam urologického vyšetření, podle kterého byla žalobci diagnostikována *prostatitis acuta*, byly doporučeny léky a dále bylo uvedeno: „*Zítřa odběry – k výsledkům za týden, masáž prostaty ve čtvrtek nebo pátek*“.

[12] Písemností ze dne 29. 4. 2015 upozornil správní orgán I. stupně žalobce na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Toto upozornění žalobce převzal dne 14. 5. 2015.

[13] Dne 24. 4. 2015 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce a byli vyslechnuti dva zasahující policisté jakožto svědci.

[14] Dne 22. 5. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena písemnost žalobce nazvaná „Vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí“. Žalobce popsal svůj zdravotní stav dne 20. 4. 2015 a doložil vyjádření urologa, podle kterého žalobce byl dne 20. 4. 2015 ošetřen v urologické ambulanci a byl mu doporučen klidový režim na lůžku a pitný režim; podle tohoto lékařského potvrzení „*pacient nebyl schopen zúčastnit se po dobu minimálně jednoho týdne žádného úředního jednání*“.

[15] Dne 29. 7. 2015 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku specifikovaného výše. K omluvě správní orgán I. stupně uvedl, že z lékařské zprávy doložené dne 20. 4. 2015 nevyplývalo pracovní omezení, nebyla vystavena pracovní neschopnost, a proto správní orgán tuto omluvu neuznal jako řádnou a projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce. K doplnění omluvy

správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce mohl po celou dobu řízení kdykoliv ke správnímu orgánu dostavit a neučinil tak ani na základě zaslaného upozornění na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na základě výpovědí policistů, úředních záznamů a protokolu o lékařském vyšetření dospěl správní orgán I. stupně k závěru o vině za přestupek. Skutkový stav byl osvědčen svědeckými výpověďmi policistů.

[16] Odvolací námitky jsou totožné se žalobními.

[17] Žalovaný **v napadeném rozhodnutí** souhlasil s posouzením omluvy správním orgánem I. stupně, protože důvody v doložené omluvě nebránily žalobci se k jednání dostavit. Lékařská zpráva neobsahovala žádné omezení, co se týče pohybu žalobce, ani nepředepisovala klid na lůžku. Podle žalovaného nebyl zdravotní stav žalobce takový, že by žalobce nebyl s to dorazit v rámci města Olomouce. Podle žalovaného lékařská zpráva, která nezakazuje cestování, ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považována za řádnou omluvu, která by ospravedlňovala žalobce nedostavit se ke správnímu řízení. To nebylo zhojeno ani následnou lékařskou zprávou, kterou žalobce doložil až s měsíčním odstupem, poté, co byl správním orgánem po ústním jednání písemně vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Otázkou je, proč doporučení klidového režimu na lůžku, pitného režimu a závěr o neschopnosti účastnit se po dobu minimálně jednoho týdne úředních jednání nebyla součástí již prvotní zprávy vystavené v den vyšetření lékařem a zcela zde chyběla, i když žalobce věděl, že se má účastnit jednání před správním orgánem. O důležitosti důvodu nijak nevypovídají ani žalobcem předkládaná potvrzení společností, u nichž žalobce má vykonávat pracovní činnost. Tato potvrzení jsou vydána s měsíčním odstupem a nevypovídají o důvodnosti překážky, která by znemožňovala žalobci účast na ústním jednání. Žalovaný vysvětlil, že ne každá lékařská zpráva omlouvá účastníka řízení z jednání. Důležitým důvodem se myslí hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu osoby a znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání. Podle žalovaného správní orgán I. stupně nemusel žalobce vyzývat k prokazování skutečnosti, že se nemůže dostavit k projednání přestupku. Důkazní břemeno leží na osobě předkládající omluvu. Správní orgán nemusel tyto skutečnosti ověřovat u ošetřujícího lékaře, když jeho závěry byly součástí doložené lékařské zprávy. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí nad rámec procesních povinností, i když po projednání přestupku již žádné podklady pro rozhodnutí neshromažďoval. Skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku a z podkladů shromážděných ve spise mohl správní orgán I. stupně vycházet. Tyto podklady nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. Žalobce měl reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně postavil svoje rozhodnutí.

[18] Odvolací námitku, že žalobce nebyl řidičem, ale byl to jeho švagr, žalovaný shledal jako nedůvodnou. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů vyplynulo, že vozidlo žalobce prvně zaznamenali z pevného stanoviště při příjezdu vozidla, načež po dojetí k místu jejich stání vozidlu vypnul motor. Na místě řidiče byl pozorován muž v bundě křiklavě zelené barvy a na místě spolujezdce muž v tmavé

bundě. Po chvíli řidič nastartoval a pokračoval v jízdě. Hlídka se rozhodla vozidlo zkontrolovat, sledovala ho a po dojetí dala znamení k zastavení pomocí rozsvíceného výstražného rozhlasového zařízení se signálem „STOP POLICIE“. Nato řidič zastavil na parkovišti u supermarketu Tesco. Po zastavení vozidla z místa řidiče okamžitě vystoupil muž v bundě křiklavě zelené barvy, ve kterém byl následně ztotožněn žalobce. Při kontrole vozidla z místa spolujezdce vystoupil druhý muž v tmavé bundě hovořící anglicky. Žalobce byl vyzván svědkem Ch., aby se podrobil orientační dechové zkoušce na zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tuto zkoušku žalobce odmítl s tím, že vozidlo měl řídit jeho švagr, spolujezdec z vozidla. Přitom měl nabádat spolujezdce, aby uvedl, že vozidlo řídil on, což on popřel. Ač hovořili anglicky, uvedenému zasahující policisté rozuměli. Následně po zajištění a převozu žalobce do vojenské nemocnice zde žalobce taktéž odmítl podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Během jednání žalobce jevil známky podnapilosti, když z něj byl cítit pach po alkoholu a vrávoral. Verze žalobce byla nevěrohodná a jednotlivá skutková zjištění ve svém souhrnu vyvrací žalobcem nabízenou verzi a jednoznačně ukazují na jeho osobu, která v době silniční kontroly vozidlo řídila. Výpovědi obou zasahujících policistů jsou zcela jednoznačné a konzistentní. Sledované vozidlo bylo prvně pozorováno z pevného stanoviště hlídky, která se v té době nacházela venku u služebního vozidla a v blízkosti místa, kde vozidlo žalobce následně zastavilo (10 až 15 m). Již v té době byly ve vozidle zaznamenány dvě osoby, na místě řidiče osoba v bundě křiklavě zelené barvy (později ztotožněný obviněný) a na místě spolujezdce osoba v tmavé bundě (později zjištěný švagr žalobce). Tyto osoby se na stejné pozici nacházely ve vozidle i poté, kdy došlo k zastavení vozidla a bezprostřední kontrole. Po dobu od prvního upozorování vozidla do jeho zastavení bylo vozidlo v bezprostřední dohlednosti kontrolní hlídky, aniž by došlo, či vůbec mohlo dojít, k výměně posádky. Výpovědi policistů netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaku šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů jsou konzistentní a bez jakýchkoliv rozporů. Oba policisté se především jasně shodují v rozhodných skutečnostech, tedy že žalobce byl řidičem vozidla. Na rozdíl od předpokladu nezainteresované výpovědi policistů je vysoce pravděpodobné, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Proto je zcela pochopitelný argument žalobce, že on nebyl řidičem, ale spolujezdcem. Je na žalobci, jakou procesní obrannou strategii zvolí, nicméně za daných skutkových okolností lze takovému tvrzení jen stěží přisvědčit. Nepodstatné je i to, že žalobce se svým švagrem, který se vydával za řidiče, na místě hovořil anglicky, a tudíž policisté nemuseli všemu rozumět, když i on sám má jazykovou zkoušku. Nutno poukázat na fakt, že policisté se spolujezdcem na místě hovořili anglicky a podstatným faktům rozuměli. Není předmětem posouzení zkoumat rozsah jazykové vybavenosti zasahujících policistů a není zde nic, co by mělo zpochybňovat jejich zjištění a informace, kterým rozuměli. Skutková zjištění nezpochybňuje ani námitka žalobce, že v jeho šatníku se křiklavě zelená bunda nenachází, a že by podobnému popisu mohla odpovídat bunda jeho švagra, kterou měl mít v době kontroly na sobě. Identifikace osob ve vozidle byla provedena dvěma na sobě nezávislými svědky a na základě tohoto zjištění bylo provedeno jejich ztotožnění bez ohledu na barvu jejich bundy. Nedůvodný byl návrh

žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí švagra, ta by byla za daného důkazního stavu nadbytečná. Nadbytečný by byl i výslech třetího z hlídky policistů nstržm. I. P., protože skutkový stav byl zjištěn již výpověďmi dalších dvou členů hlídky, kteří se na kontrole bezprostředně podíleli. Nelze tak očekávat, že by výslech třetího z policistů přinesl další nové skutečnosti, které by již nebyly známy z provedeného dokazování. Nadbytečný by byl i výslech lékaře provádějícího vyšetření, protože skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Navíc žalobce neuvedl, co by mělo být tímto důkazem prokázáno.

[19] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[20] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 30. 12. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 7. 12. 2015.

[21] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[22] Krajský soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními, závěry, výběrem právních norem a jejich aplikací a následnými právními závěry správních orgánů. V jejich postupu soud neshledal namítané vady.

[23] Krajský soud nepřisvědčil námitkám, které se týkaly omluvy žalobce z ústního jednání o přestupku.

[24] Ze správního spisu se podává, že první ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 24. 4. 2015. Předvolání na toto jednání bylo žalobci doručeno dne 7. 4. 2015. Dne 21. 4. 2015 se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů a doložil lékařskou zprávu, podle které mu byla diagnostikována *prostatitis acuta* s dovětkem: „*Zítřejší odběry – k výsledkům za týden, masáž prostaty ve čtvrtek nebo pátek*“.

[25] Teprve dne 22. 5. 2015 v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce popsal svůj zdravotní stav dne 20. 4. 2015 a doložil vyjádření urologa, podle kterého žalobce byl dne 20. 4. 2015 ošetřen v urologické ambulanci a byl mu doporučen klidový režim na lůžku a pitný režim; lékař uvedl, že „*žalobce nebyl schopen zúčastnit se po dobu minimálně jednoho týdne žádného úředního jednání*“.

[26] Dle § 74 zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, platí: „*O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*“

[27] Aby šlo o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není možná účast na ústním jednání. Řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné u omluvy splnit požadavek na to, aby byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky, která v účasti na jednání brání. K bezodkladnosti omluvy jako součásti požadavků na náležitou omluvu lze podpůrně poukázat na § 59 správního řádu *in fine*, kde se v souvislosti s omluvou z osobní účasti při úkonu správního orgánu výslovně hovoří o povinnosti se bezodkladně omluvit. Vzhledem k obdobné funkci omluvy ve smyslu § 59 správního řádu a omluvy ve smyslu § 74 zákona o přestupcích dopadají na omluvu shodné požadavky z hlediska její bezodkladnosti.

[28] Osobní účast na ústním jednání o přestupku je právem, které může obviněný z přestupku realizovat, a to i prostřednictvím svého zástupce. Výkon tohoto práva předpokládá určitý stupeň součinnosti správního orgánu a osob, které se jednání účastní. Správní orgán musí dostát své povinnosti řádně obviněného předvolat, vyvinout úsilí k zajištění přítomnosti případných svědků apod. Je nutné si uvědomit, že nařízením jednání na určitý termín jsou pro tento den blokovány kapacity správního orgánu. Stanovení termínu ústního jednání má v případě předvolání svědků dopad i na další osoby. S ohledem na omezené kapacity správních orgánů, případnou nutnost provádění svědeckých výpovědí apod., je nevhodné, aby docházelo na poslední chvíli k přesunu termínu již nařízeného jednání. Z tohoto pohledu byl do zákona vtělen požadavek náležité omluvy, přičemž jedním z aspektů náležité omluvy je i její bezodkladnost. Součástí úkolů správního orgánu je i posouzení, zda jde o omluvu řádnou, a případně také ověření údajů, kterými je omluva podložena, což přirozeně vyžaduje určitý čas.

[29] V souzené věci není sporu o bezodkladnosti omluvy.

[30] Sporná byla otázka důležitosti důvodu. Tento neurčitý právní pojem podle názoru krajského soudu vyložily správní orgány obou stupňů správně, v souladu se zákonem a judikaturou. Krajský soud se ztotožnil se správními orgány v právním závěru, že žalobce dostatečným způsobem nedoložil důvod své omluvy. Z diagnózy a zejména přídatného textu (*zítra odběry – k výsledkům za týden, masáž prostaty ve čtvrtek nebo pátek*) podle soudu ani laik, ani odborník v medicínských otázkách nedovodí, že stav žalobce by mu znemožňoval dostavit se k nařízenému ústnímu jednání, anebo požádat s vysvětlením (řádnou formou a s doložením skutečné neschopnosti dostavit se na jednání) o nový, co nejbližší termín jednání. Správnímu orgánu I. stupně z ničeho v doložené lékařské zprávě dne 21. 4. 2015 neplynulo, že by žalobce nebyl schopen jednání o přestupku absolvovat.

[31] V době jednání správní orgán I. stupně neměl k dispozici žádné údaje o tom, že by žalobce nebyl schopen úředního jednání. Takové potvrzení žalobce doložil až dne 22. 5. 2015, tj. měsíc po provedeném jednání. Nadto z doloženého potvrzení se podávalo, že žalobci byl doporučen klidový režim na lůžku a pitný režim; lékař dodal, že žalobce nebyl schopen zúčastnit se po dobu minimálně jednoho týdne žádného úředního jednání. Avšak již dále nijak nevysvětlil (ani lékař v druhé

lékařské zprávě, ani sám žalobce) rozpor mezi první lékařskou zprávou, podle které se měl žalobce druhý den dostavit na odběry a ve čtvrtek a pátek na masáže prostaty, a druhou lékařskou zprávou, podle které měl mít žalobce klidový režim na lůžku a nebyl schopen se úředního jednání účastnit.

[32] Za uvedené situace správní orgán I. stupně oprávněně považoval důvod omluvy za nedostatečně doložený, neboť nebylo prokázáno, že v době ústního jednání dne 21. 4. 2015 důvod omluvy, tj. zdravotní obtíže stěžovatele, byl takového rázu, že žalobci znemožňoval se k jednání dostavit a přestupek projednat.

[33] Jak již bylo výše uvedeno, řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z nařízeného jednání omlouvá. Bylo tedy na stěžovateli, aby správnímu orgánu I. stupně doložil lékařský záznam, který by jednoznačně a jasně osvědčil, že žalobce nebyl projednání přestupku schopen, že byl v pracovní neschopnosti atd. Nadto potvrzení o tom, že žalobce nebyl schopen se projednání přestupku zúčastnit, bylo vystaveno až dne 21. 5. 2015, tj. měsíc po provedeném jednání o přestupku. Žalobci nic nebránilo řádně doložit důvody omluvy již před nařízeným ústním jednáním; ostatně, žádný důvod proti tomu žalobce neuváděl. Z tohoto důvodu nelze k uvedené zprávě ze dne 21. 5. 2015 přihlížet.

[34] S ohledem na vše výše uvedené nelze omluvu z jednání nařízeného na den 21. 4. 2015 považovat za omluvu z důležitého důvodu ve smyslu § 74 zákona o přestupcích. Správní orgán tedy mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce.

[35] Žalobce se mýlí, když se domnívá, že bylo povinností správního orgánu ho informovat o tom, že nepovažoval omluvu za důvodnou, aby na toto negativní stanovisko mohl v tak krátkém časovém intervalu ještě reagovat.

[36] K problematice povinnosti správního orgánu vyzývat obviněného k doložení dalších důvodů omluvy se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, ve kterém konstatoval, že *„stěžovatel nemá pravdu, když tvrdí, že ho měl městský úřad vyzvat k doložení dalších důvodů omluvy z ústního jednání, pokud měl pochybnosti. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy totiž leží na osobě, která omluvu podává. Bylo tedy pouze věcí stěžovatele, aby doložil důvody omluvu ospravedlňující. Úkolem magistrátu nebylo poučovat stěžovatele o tom, jaké by měl předložit důkazy a důvody omluvy.“*

[37] Citovaný závěr byl následně korigován rozsudkem ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015 – 27, kde bylo uvedeno, že *„nelze dát obecně platnou odpověď na otázku, kdy správní orgán vystačí s posouzením náležitosti omluvy na základě důkazů předložených obviněným, a kdy by měl naopak vyzvat obviněného k odstranění vzniklých pochybností o důvodu omluvy, příp. o její včasnosti. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech případu. Střetávají se zde totiž základní zásady správního řízení. Ty na jednu stranu vyžadují, aby správní orgán bral ohled na oprávněné zájmy účastníka řízení, poskytl mu řádné poučení a umožnil mu uplatňovat jeho procesní práva (srov. § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a odst. 4 správního*

řádu), na druhou stranu však též zavazují správní orgán, aby usiloval o dosažení řešení, které je v souladu s veřejným zájmem (v přestupkovém řízení půjde o potrestání pachatele), a aby rozhodoval bez zbytečných průtahů (srov. § 2 odst. 4, § 6 odst. 1 správního řádu). Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává.“

[38] V posuzované věci byla omluva stěžovatele shledána nedůvodnou. Vzhledem k tomu, že první, nedoložená omluva byla správnímu orgánu doručena den před konáním ústního jednání, nebyl správní orgán I. stupně povinen žalobce informovat o tom, že jeho omluva nebyla důvodná ve smyslu § 74 zákona o přestupcích, a to tím spíše, když žalobce v písemné omluvě zaslané správnímu orgánu I. stupně poštou dne 20. 4. 2015 neuvedl žádný telefonický kontakt či e-mail. Břemeno prokázání náležitosti omluvy leží na osobě, která omluvu podává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 - 20).

[39] Neopodstatněná je námitka, že nezákonně nebyl proveden výslech třetího zasahujícího policisty P. a dále švagra žalobce, spolucestujícího D. d. M. Soud se ztotožňuje se správními orgány v jejich právním závěru, že tyto výslechy byly pro zjištění skutkového stavu nadbytečné, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně již výslechy dvou zasahujících policistů. Jejich výpovědi byly věrohodné, bez rozporů a o předmětném skutku podaly takový obraz, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ze svědeckých výpovědí policistů byl zjištěn ve vztahu k žalobním námitkám následující skutkový stav. Nstržm. M. S. i pprap. M. Ch. shodně vypověděli, že měli vozidlo i žalobce jakožto řidiče v neustálém dohledu, žalobce se po zastavení vozidla legitimoval občanským a řidičským průkazem a tím stvrdil svou totožnost. Žalobce jevil známky opilosti, a proto byl řádně vyzván k podrobení se dechové zkoušce. Po jejím odmítnutí byl žalobce převezen na obvodní oddělení policie a následně k lékařskému vyšetření, které rovněž odmítl. S vozidlem odjel spolucestující žalobce, který hovořil anglicky a po zastavení vozidla se nejdříve dotazoval, co se stalo a poté policistovi P. na dotaz anglicky sdělil, že vozidlo neřídil. Po rozhovoru se žalobcem jeho spolucestující pak naopak uvedl, že žalobce vozidlo neřídil a že ho řídil on. Z důvodu chování vykazující znaky deliktu a ovlivňování svědka byl žalobce odvezen na obvodní oddělení policie. Tato zjištění jsou v souladu i s úředním záznamem ze dne 30. 12. 2014. Žalobce se do ručně psaného oznámení přestupku odmítl podepsat a vyjádřit. Z výpovědí svědků jednoznačně vyplynulo, že se shodli na tom, že žalobce měl bundu výrazné barvy, a že policisté rozuměli dostatečně obsahu anglického rozhovoru žalobce se spolucestujícím či spolucestujícího s policistou.

[40] K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat*

jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

[41] K námitce žalobce, že v posledních letech nespáchal žádný jiný přestupek a že za přezkoumávaný přestupek mu byly odečteny body, soud konstatuje, že tyto skutečnosti nemají vliv na posouzení viny žalobce a posouzení žalobní námitky ohledně omluvy z projednání přestupku, s přezkoumávanou skutkovou a právní otázkou se mímí.

[42] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 19. 6. 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová